

Melinda
Bald

AZ
UTOLSÓ
LÉPÉS

Melinda Bald

Az utolsó lépés

Melinda Bald
Az utolsó lépés

© Melinda Bald 2021 © Book Dreams Kiadó 2021
Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Melinda Bald
Borító: Halasi Miklós
Képek forrása: Pexel

Book Dreams Kiadó
info@bookdreamskiado.hu • www.bookdreams.hu
facebook.com/bookdreamskiado
instagram.com/bookdreamskiado

ISBN: 9789635860296

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható

Sohasem lehet tudni, mi rejlik egy mosoly mögött. Sohasem lehet tudni, milyen érzelmek bújnak meg egy csillogó számpár mélyén. Sohasem lehet tudni, mi lesz az utolsó csepp a pohárban, ami az összeomlás szélére

sodorja az embert. Egy dolog biztos, számtalan apró lépés vezet ahhoz a bizonyos utolsóhoz.

Mia izgatottan állt az iskola kapujában. Gyermeki kíváncsisággal várta, milyenek lesznek az új gyerekek, az új tanárok, milyen lesz új környezetben kezdeni a harmadik osztályt. De a lelkesedés mellett, mélyen megbújva ott volt a szorongás, a félelem és a bizonytalanság is, láthatatlan árnyként meghúzódva a sötétben. Akkor még nem gondolta, hogy ezen a helyen boldogabbnak fogja érezni magát, mint a saját otthonában.

Szép napsütéses, madárcsicsergéses délután volt. A legjobb idő az önfeledt játéokra, a boldog szaladgálásra a friss levegőn, a selymesen puha pázsiton. De Miának semmilyen boldog emlék nem társult ehhez a tökéletesnek tűnő, már-már filmbe illő idillhez. Amit fel tudott idézni ezzel a nappal kapcsolatban, az a várakozás érzése volt. A várakozás, hogy végre nyíljon az ajtó az édesapja sétáljon be rajta kezében néhány szelet kenyérrel és szalámival. Más gyerek apró meglepetésre vágyott, ő csak arra, hogy kakaóporon vagy kókuszreszeléken kívül valami mást is ehessen. Csak derengő emlékei voltak abból az időszakból, de ez olyan elevenen élt benne, mintha visszarepült volna az időben, és újra átélte volna azt. Talán ez volt az első apró fájdalmas lépés azon az úton, ami még előtte állt.

Újabb tanév kezdődött, és Mia ismét egy új intézmény kapuját készült átlépni. Azonban míg egy évvel korábban az izgatottság és kíváncsiság uralta a gondolatait, idén annak már nyoma sem volt. Helyét átvette a féltékenység, a gondolat, hogy miért engedjen magához bárkit közel, miért barátkozzon össze a társaival, ha talán a következő évben már nem lesz itt. A sötétben megbúvó szorongás, félelem és bizonytalanság óvatosan merészkedett elő a fényre, egyre többet felfedve magából.

Mia a konyhában ült, mikor nyílt az ajtó. A halk nyikorgáshoz torokszorító érzés társult minden egyes alkalommal, mert tudta nagyon jól, mi fog következni. Az édesapja tántorgott be rajta, alig állt a lábán, olyan részeg volt. Pont, mint az elmúlt hetekben, hónapokban vagy talán években, minden egyes nap. Mia már maga sem tudta, annyira összefolyt az idő, mintha egy végtelen spirálban ragadt volna, ahol mindig ugyanaz

ismétlődött, újra meg újra. A férfi egyetlen szó nélkül, ruhástól dőlt be az ágyba. Búzlott a piától, és megint sebek tarkították az arcát, hazafelé jövet megint elesett.

Mia a szobájába ment, magára zárta az ajtót, és felhangosította a zenét. Tudta, hogy mi a következő esti rutin, a veszekedés. Édesanyja kiabált, sírt, aztán kiabált, amire a válasz néhány alkoholgőzös nyögés volt.

Minél nagyobb lett, annál többet fogott fel abból, ami körülötte történik, és ezzel egyenes arányban lett egyre visszahúzódnabb, zárkózottabb. Még mindig csak általános iskolás volt, de az az érzés, ami minden egyes nap eluralkodott rajta mikor átlépte az osztályterem ajtaját, már korántsem volt az. Szégyellte, hogy az apja alkoholista, szégyellte, hogy a nagyszüleinél laknak, és szégyellte, hogy szegények. A szégyenérzet beívódott a lelkébe, az örök barátja lett, kéz a kézben jártak, és már egészen hozzászokott. Aztán egy nap ehhez az érzéshez csatlakozott egy másik, ami sokkal alattomosabb, sokkal mérgezőbb volt, ami mint egy parazita, egyből társakat is hozott magával. Megjelent az irigység, a düh és a lelkiismeret-furdalás kíséretében.

Irigy volt, amiért másoknak ott voltak a barátaik. Irigy volt, amiért minden egyes szünetben arról beszélgettek, hogy milyen közös programjaik lesznek. Dühös volt, amiért ebből ő kimarad, dühös volt, amiért ő nem csinálhat olyan dolgokat, mint a többiek. Szeretett volna sírni, tombolni, kiabálni. Csakhogy minden ilyen gondolat után elfogta a lelkiismeret-furdalás, mikor meglátta az édesanyja szomorú tekintetét. Nem teheti meg, nem viselkedhet így, nem követelőzhet. Nem akarta még tovább növelni az édesanyja keserűségét. Egyszerűbb volt nem barátkozni, úgy gondolta, akkor talán nem fog vágyani annyira ezekre a dolgokra. Mi történt volna, ha máshogy dönt? Amint a többi gyerek meglátta volna a részeg apját, úgysem tették volna be a lábukat hozzájuk még egyszer. Végül egyedül maradt volna, így legalább nem fájt neki annyira. Amiről nem tudta, hogy milyen, nem is hiányozhatott. Ami sohasem volt az övé, azt nem is lehetett elveszíteni.

Kamasz lett, és a gondolatok egyre jobban nyomasztották. Úgy érezte, muszáj megszabadulnia a fojtogató érzésektől, mert annyira rátelepedtek, hogy szinte alig kapott levegőt. Voltak pillanatok, mikor úgy érezte összeroppan a súly alatt. Barátok híján ahhoz az emberhez akart fordulni, akinek a legközelebb kellett volna állnia hozzá, akire támaszkodhatott volna, aki mellett megnyugvást találhatott volna, az édesanyjához. De minden egyes beszélgetés kudarcba fulladt, sőt igazán el sem kezdődött. Ahelyett, hogy a lelkét tépázó érzésektől megszabadult volna, attól a pillanattól fogva az övéit is magával cipelte. Ez a néhány próbálkozás volt az, ami egy vékony hajszálnyi repedést vésett a kettejük kapcsolatába.

A tudat, hogy saját magának kell megbirkóznia a rengeteg új érzéssel, vágyakkal, gondolatokkal, amik úgy zúdultak rá, mint egy kiadós nyári zápor a tájra, félelemmel töltötték el. Hogy lesz képes erre egyedül tizenévesen?

Ahogy nőtt, úgy lett egyre határozottabb elképzelése a dolgokról. Önállóbb szeretett volna lenni, és a saját lábára állni. Vágyott rá, hogy végre ő irányítsa a saját életét, nem pedig az érzései csapdájában éljen. Csakhogy ez a vágy még tovább mélyítette az édesanyja és a közte lévő távolságot, a vékony repedés széles szakadékká változott, amit már képtelenség volt átlépni. Mikor támogatásra lett volna szüksége, vagy csak arra, hogy meghallgassa valaki, kioktatást kapott. Ha a saját feje után ment és néha hibázott, akkor jöttek az „Én megmondtam!” mondatok. Édesanyja minden egyes rosszálló megjegyzése túskeként fúródott a szívébe, ami lassan, észrevétlenül, cseppekben adagolta a mérgét.

Mia az évek során tökélyre fejlesztette, hogyan ne vegyen tudomást azokról a dolgokról, amik mélyen, legbelül igenis bántották. Mindig talált valami kifogást, amivel könnyebb volt elengedni a vágyott dolgokat. „Ez nem is annyira érdekes”, „Nem is tetszik annyira”, „Nincs kedvem menni”. Az édesanyja viselkedésére is megvolt a tökéletes magyarázata: „Tudom, hogy szeret, de az évek során annyira megkeseredett, hogy nem képes kimutatni azt.” Az utóbbi kifogás tökéletesen működött egészen addig,

míg a testvére is kamaszodni nem kezdett. Ők megértették egymást, úgy érezte, a húga olyan édesanyát kapott, amire ő csak vágyhatott. Ez volt az a pillanat, mikor végleg összetört benne valami. Olyan volt, mint az a csorba bögre a szekrény legmélyén, amit senki sem dob ki, mert attól még lehet inni belőle, de igazából soha nem fogják használni többé. Az agyába befészkelte magát a gondolat, hogy talán vele van a baj. Valamiért nem szerethető, bármennyire is igyekszik, bármit tesz is, az nem elég jó. A családja nem lett egyéb, mint néhány ismerős, távoli rokon, akiknél meghúzta magát.

Ekkor érezte magát először igazán magányosnak. Az évek alatt annyira magába zárkózott, hogy nem voltak barátai, nem volt olyan ember, akire támaszkodhatott volna, aki megérti, elfogadja, meghallgatja. Egyedül maradt a lelkében dúló keserűséggel, szomorúsággal, haraggal, vágyakkal, könnyekkel, minden egyes rossz érzéssel. Tizennyolc éves volt, szinte még gyerek, mégis belefásult az életbe.

Halványan derengtek át a nap sugarai a redőny résein. Hétvége volt, amit a legtöbb ember örömmel várt, a legkülönbébb programokat szervezték, kivéve Miát. A mellette alvó férfire pillantott, és a jóleső boldogság, az izgatott bizsergés helyett csupán csak a szorongás járta át a testét. Nem értette, hogy miért él még mindig abban a kapcsolatban, ami már évek óta mérgezi a lelkét. A boldog pillanatok észrevétlenül reppentek el, alattomosan kúszott a helyére a fojtogató búskomorság. Újra abban a feneketlen mélységben találta magát, ahol sok évvel korábban. A lelkére telepedett az érzés, hogy vele van a baj. Bármennyire is igyekezett, bármit is tett, nem tudott megfelelni annak a férfinak, akit szeretett, aki mindenben a hibát kereste, és szinte élvezettel taposta a földre az önbecsülésének apró darabkáit. Mia szép lassan kezdte értéktelennek érezni magát. A szeme csillogása megfakult, az élettel teli fiatal nőből egy kísértet lett, alig látható árnyéka régi önmagának.

Olyan volt, mint egy csodás színekben pompázó virág, amit leszakítottak és vázába tettek, hogy a négy fal között is gyönyörködhesse a szépségében, csak hogy a szirmai hullani kezdtek, a vibráló árnyalatok elhalványultak. Nem telt el egy napja sem sírás

nélkül. Ha egyedül volt otthon, megállíthatatlanul utat törtek maguknak a könnyei. Hiába volt mellette a férfi, akiről azt gondolta szereti, magányosabbnak érezte magát, mint eddig bármikor. Bezárkózott a csigaházába, senkivel sem találkozott, bár ha akart volna sem lett volna kivel, nem volt egyetlen barátja sem. Senkinek sem tűnt fel, hogy az alig huszonöt éves fiatal lány éppúgy haldoklik, mint az a szál virág az asztal közepén.

De mélyen legbelül ott volt még benne az akarat, a boldogság utáni vágy, és maradt annyi ereje, hogy kilépjen abból a kapcsolatból, ami hét éven át mérgezte, és amiben újra elvesztette önmaga egy apró darabkáját. Mikor maga mögött hagyta a közös otthonuk ajtaját, mintha börtönből szabadult volna. Minden lépés könnyebb lett. Azt hitte, talán mégis van remény és megtalálhatja a boldogsághoz vezető útját. Azonban a felszabadító érzés nem tartott sokáig, mert abba az életbe került vissza, ami elől kétségbeesetten menekült, és ismét egy rosszul működő párkapcsolatba kapaszkodott. Abban otthon találta magát. Egyik nyomasztó helyről került a másikba, mintha egy ördögi körforgásba ragadt volna, amiből úgy érezte, nincs kiút.

Késő este volt. Mia félálomban feküdt az ágyban, mikor pittyent a számítógép, és egy üzenet várta a monitoron: „Van kedved találkozni?” Tudta, hogy ez csupán egy egyszerű dugást jelent, de mégis felkelt, felöltözött, és nem sokkal később a ház előtt várta az autót.

A szex lett az ő menedéke, ahol néhány tűnő pillanatig átélhette mindazt, ami az életéből hiányzott. Egyik kalandból a másikba menekült, szinte kényszeresen hajszolta azt a felemelő érzést, ami egy-egy együttlét alatt árasztotta el minden apró sejtjét. A tudat, hogy milyen hatással van a másik emberre, abba az illúzióba ringatta, hogy fontos, szeretik, és tökéletes. Minden alkalommal a boldogság mulékony kis sugara melengette meg a lelkét. Csakhogy ez megtévesztő délibáb volt, ragyogó buborék, ami egy szempillantás alatt porladt semmivé.

Minden eufórikus érzést egyre mélyebb depresszió követett. Olyan volt, mint a függőség, egy újabb adag drog, egy újabb pohár alkohol, csakhogy ő a testi örömek kiváltotta mámor rabja lett. A szeretethiány,

ami az egész életét végigkísérte, a szexfüggőség szélére sodorta. Bármire képes lett volna, hogy ne érezze magát annyira magányosnak, elveszettnek, szerethetetlennek. Az éjszakai kalandok mély, fájó nyomokat hagytak benne, mintha minden alkalommal egy újabb kapcsolata ért volna véget. Sohasem érezte a barátok hiányát olyan kínzóan, mint akkor.

Mélységes depresszióba zuhant. Gyakran jártak azon a gondolatai, ha meghalna, vajon lenne valaki, akinek hiányozna a családján kívül? Azonban ahhoz sohasem volt elég bátor, hogy végezzen magával, pedig számtalanszor megfordult a fejében, de az életösztöne erősebb volt.

A filmekben és a könyvekben itt szokott következni az a rész, mikor megjelenik a nagy Ő, és visszarángatja a főhőst a szakadék széléről. Mia életében is pontosan ez történt. Hiába volt összetörve és megtépázva a lelke, mégis képes volt talpra állni. A fájó érzéseket mélyen elrejtette a szíve egy eldugott kis sarkába, jó mélyre, hogy soha többé nem tudjanak utat törni maguknak. Úgy érezte, magára talált, végre révbe ért.

Csak hogy a hosszú évek alatt elnyomott érzések még mindig a belsője mélyén lapultak, várva arra, hogy kiszabaduljanak. Az érzések, amikről nem akart tudomást venni, még ugyanúgy megmaradtak, és arra vártak, hogy maguk alá temessék.

A lelkén ejtett sebek nem múltak el nyom nélkül. Minden egyes heg, amit a szeretethiány, a szorongás, a megszámlálhatatlan könnycsepp hagyott maga után, törékennyé tette. Olyan lett, mint egy finom kristály, ami egyetlen apró ütéstől szilánkokra törik.

Megtapasztalta, minek a hiányával élt eddig, ami milliószorosára növelte a fájó emlékek erejét. Rettegett a gondolattól, hogy elveszítheti mindazt, amire rátalált, és ez az érzés nyomasztó ködként lebegett körülötte. A tudat, hogy milyen élete lehetett volna, már túl sok volt neki. A hosszú évek alatt gyűjtögetett fájdalom végleg maga alá temette. Mintha egy hegyoldalról legördülő sziklakő nehezedett volna rá, aminek a súlyát már nem bírta tovább cipelni. Hiába kapta meg végül a szeretetet, az elismerést, amire vágyott, a felhalmozott hiányérzetet már képtelen

volt eltüntetni. Az évek alatt megszerzett hajszálnyi repedésekből már olyan sok volt a lelkén, hogy nem bírta tovább, és az a szilánkjaira hullott.

Minden kedves szó, minden hálás mosoly, minden vidám beszélgetés egy-egy apró szalmaszál volt, ami a mélység felett tartotta, nem hagyta a sötétségbe zuhanni. Csakhogy az átélt magány, a szeretet utáni vágy újabb láthatatlan súlyokat aggatott a lelkére. Eljött a pillanat, mikor a vékony szalmaszálak már nem bírták a nyomást többé. A boldog percek olyanok lettek, mint egy csepp víz a szomjazónak, folyamatosan vágyott utánuk, mégis mintha nem is léteztek volna.

Vajon meddig képes életben maradni így bárki is, folyamatos sóvárgásban az éltető csepp után? Eljön az a pont, mikor már egyetlen pillanatilag sem, eljön az a pont, mikor az utolsó szalmaszál is a mélységbe hull, a pont, mikor már nincs visszaút.

Mia felállt, és halálos nyugalommal sétált az erkélyre vezető ajtó felé. Kint ömlött az eső, de őt nem zavarta, legalább elmosta az arcát áztató könnyeket. A zuhogó vízfelhőben lépdelt a korlát felé, maga elé meredve, mintha megbabonázta volna valami, és semmi más nem létezett volna körülötte, csak a lábai alatt elterülő tátongó mélység. A korláton egyensúlyozott, arcát az ég felé fordította, hagyta, hogy a hideg cseppek végig folyjanak a bőrén. Lehunyta a szemét. Próbálta felidézni élete boldog pillanatait, azokat a percek, mikor szívből, önfeledten nevetett, mikor teljesen önmaga lehetett. Hiába koncentrált, csakis azok az emlékek peregtek le a szeme előtt, mikor magányosnak, kihasználnak és jelentéktelennek érezte magát. Emlékek, mikor könnyek áztatták az arcát, ezek most mind, egyszerre égették a szemét. A mellkasszorító, lelket tépázó érzések, amik együttes erővel neheztedek rá, maguk alá temetve őt. Minden örömteli pillanat elillant, mintha látomás lett volna csupán, a boldogság délibábja, amit sosem érhet el. Úgy érezte, a homályos éjszaka közepén áll, ahol a derengő holdfény utolsó sugarát is elnyomják a komor felhők, fojtogató sötétséggel borítva be a tájat. Mintha ez a sötétség búskomor árnyá válna, ami körbeölelte, a sejtjeibe ívódott, a boldogság reményének utolsó fénylő pontját is kioltva a lelkében.

Nem bírta elviselni a tudatot, hogy mindazt, amire rátalált, akár el is veszítheti. Ez az érzés olyan súllyal nehezedett a szívére, amibe beleroppant. Semmi másra nem vágyott már csak a megnyugvásra, hogy végre békére leljen, hogy a lelkét marcangoló démonok örökre eltűnjenek.

Kinyitotta a szemét, és a lábai előtt elterülő mélységet figyelte. Túlságosan csábító volt, hogy egyetlen apró lépéssel véget vethet mindennek, hogy minden kínzó érzés egyetlen pillanat alatt eltűnhet, hogy nem kell tovább harcolnia velük.

Lehunyta a pilláit, aztán megtette, amihez évekkorábban nem volt elég bátorsága, megtette az utolsó lépést...

Sohasem lehet tudni, mi lesz az utolsó csepp, ami az összeomlás szélére sodorja az embert. Miánál éppen az volt az, amire egész életében annyira vágyott.